23/05/2023

Ιεροσολύμων Θεόφιλος: Ο Χριστός είναι ο ήλιος της δικαιοσύνης

Πατριαρχεία / Πατριαρχείο Ιεροσολύμων

Στον Ιερό Ναό Αγίου Γεωργίου της Ελληνορθοδόξου Αραβοφώνου Κοινότητας της πόλεως Ρέινε κοντά στη Ναζαρέτ, ιερούργησε την Κυριακή του Τυφλού ο Πατριάρχης Ιεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος.

Πριν την έναρξη της Θείας Λειτουργίας οι Πρόσκοποι επεφύλαξαν θερμή υποδοχή στον Μακαριώτατο. Συλλειτούργησαν ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ναζαρέτ κ. Κυριακός και ο Σεβασμιώτατος Αρχιεπίσκοπος Κωνσταντίνης κ. Αρίσταρχος, ο Γέρων Καμαράσης Αρχιμανδρίτης π. Νεκτάριος, ο εφημέριος του Ναού Αραβόφωνος Πρεσβύτερος π. Συμεών, Προϊστάμενος της Κοινότητος και άλλοι Πρεσβύτεροι όμορων Κοινοτήτων και ο Αρχιδιάκονος π. Μάρκος και ο Ιεροδιάκονος π. Ευλόγιος. Έψαλλε η χορωδία των ενοριτών της Κοινότητος.

Ο Προκαθήμενος της Σιωνίτιδος Εκκλησίας, μεταξύ άλλων, στο κήρυγμά του ανέφερε ότι οι λόγοι του ευεργετηθέντος τυφλού αποτελούν ομολογία πίστεως.

Επίσης, τόνισε ότι ο Χριστός είναι ο ήλιος της δικαιοσύνης, ο οποίος ήλιος είναι εκείνος ο οποίος ανατέλλει σε όλη τη ζωή των ανθρώπων. *“Το μεν ανέσπερον φως της Αναστάσεως καταυγάζει το σκότος της νυκτός και η ελπίς και η χαρά της εν Χριστώ ζωής διαδέχεται την απελπισίαν του θανάτου. Ο δε εκ του τάφου ανατέλλων Ήλιος, δηλονότι ο Κύριος ημών Ιησούς Χριστός χαρίζει εις όλους την αιώνιον και αληθινήν ζωήν”*, είπε.

Ακολουθεί ολόκληρο το κήρυγμα:

«Καί παράγων εἶδεν ἄνθρωπον τυφλόν ἐκ γενετῆς· καί ἠρώτησαν αὐτόν οἱ μαθηταί αὐτοῦ λέγοντες· ραββί, τίς ἥμαρτεν, οὗτος ἢ οἱ γονεῖς αὐτοῦ, ἵνα τυφλός γεννηθῇ; ἀπεκρίθη ᾽Ιησοῦς· οὔτε οὗτος ἥμαρτεν οὔτε οἱ γονεῖς αὐτοῦ, ἀλλ’ ἵνα φανερωθῇ τά ἔργα τοῦ Θεοῦ ἐν αὐτῷ», (Ἰωάν 9, 1-3).

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοί,

Ὁ τῶν ὅλων Δεσπότης καί Ποιητής, Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, συνήγαγε πάντας ἡμᾶς διά τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐν τῷ ἱερῷ τούτῳ καί περικαλλεῖ ὑμῶν Ναῷ, ἵνα πασχαλίως ἑορτάσωμεν τό εἰς τόν ἐκ γενετῆς τυφλόν γενόμενον ὑπ’ Αὐτοῦ τοῦ Κυρίου θαῦμα, τῆς ἐπιχρίσεως δηλονότι πηλοῦ ἐπί τούς τύπους τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ.

Τό γενόμενον τοῦτο θαῦμα εἰς τόν ἐκ γενετῆς τυφλόν διακρίνεται ὅλων τῶν θαυμάτων τοῦ Χριστοῦ, διότι «ἐκ τοῦ αἰῶνος οὐκ ἠκούσθη ὅτι ἤνοιξέ τις ὀφθαλμούς τυφλοῦ γεγεννημένου», (Ἰωάν 9,32). Ἀξιοσημείωτον ὅτι ὁ Χριστός ἐθεράπευσε τόν τυφλόν, κινούμενος «αὐτοκινήτως δι’ ἀγαθότητα», ὡς λέγει Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς: «ἐπί τῆς Ἱερουσαλήμ, ἰδών τυφλόν ἐκ γενετῆς ὡς ὁ Ἰωάννης φησιν, οὐδέ αἰτηθείς, ἀλλ’ αὐτοκινήτως δι’ ἀγαθότητα πτύσας ἐπί τήν γῆν καί πηλόν ποιήσας καί τοῦ τυφλοῦ τούς ὀφθαλμούς ἀλείψας, εἶπε πρός αὐτόν· ὕπαγε, νίψαι εἰς τήν κολυμβήθραν τοῦ Σιλωάμ».

Ὁ μέν Χριστός ἐθεράπευσε «αὐτοκινήτως» τόν τυφλόν, διότι τοιουτοτρόπως ἀπεκάλυψεν, λέγει ὁ ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας, ὅτι Οὗτος εἶναι «μείζων καί ἐπιδοξότερος (=ἐνδοξότερος) ἀπό ὅλους. Μέ ἄλλα λόγια, διά τῶν ἔργων τούτων ὁ Χριστός ἀπέδειξεν ὅτι Αὐτός ἔχει τήν δύναμιν καί τήν ἐξουσίαν, τήν ὁποίαν οὐδείς ἐκ τῶν ἁγίων κατεῖχε ποτέ. Πρός τοῦτο, ὁ Ἰησοῦς ἐπικαλεῖται εἰς ἀπόδειξιν τό

θαῦμα «τῆς τροπῆς τῆς τυφλότητος», τήν ὁποίαν ἀνατροπήν (=ὑπερνίκησιν) οὐδείς ἄλλος ἐπεχείρισεν ἤ ἐπετέλεσε ποτέ.

Ὁ δέ θεραπευθείς τυφλός εἰς τάς προκλήσεις καί τάς κατηγορίας τῶν ἀπιστούντων Φαρισαίων ἐναντίον τοῦ θεραπεύσαντος αὐτόν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἀλλά καί τάς ἀπειλάς καί εἰρωνείας κατ’ αὐτοῦ τοῦ ἰδίου μετά παρρησίας ἀπαντοῦσε λέγων «εἰ μή ἦν οὗτος παρά Θεοῦ, οὐκ ἠδύνατο ποιεῖν οὐδέν», (Ἰωάν. 9,33).

Οἱ λόγοι οὗτοι τοῦ εὐεργετηθέντος τυφλοῦ ἀποτελοῦν ὁμολογίαν πίστεως, ὅτι ὁ θεραπεύσας αὐτόν εἶναι ἀπεσταλμένος ἀπό τόν Θεόν. Ἡ ὁμολογία αὐτή τοῦ τυφλοῦ ἐκπηγάζει ἐκ τῆς πίστεως αὐτοῦ κατά τόν ψαλμῳδόν «ἐπίστευσα διό ἐλάλησα» (Ψαλμ. 115,1) ὡς καί κατά τόν θεῖον Παῦλον «καί ἡμεῖς πιστεύομεν δι’ὅ καί λαλοῦμεν», (Β΄ Κορ. 4,13). Τοὐτέστιν καί ἡμεῖς, οἱ ὁποῖοι ἔχομεν τήν ἰδίαν ζῶσαν πίστιν μετά τοῦ ψαλμῳδοῦ Δαυΐδ πιστεύομεν εἰς τόν ἀληθινόν Θεόν· διά τοῦτο ὁμολογοῦμεν καί κηρύττομεν τήν πίστιν μας.

Ἡ δύναμις τῆς ὁμολογίας τῆς πίστεως τοῦ τυφλοῦ καταδείκνυται ἐκ τῆς ἀποκρίσεως αὐτοῦ εἰς τόν Ἰησοῦν «καί τίς ἐστι, Κύριε, ἵνα πιστεύσω εἰς αὐτόν; εἶπε δέ αὐτῷ ὁ ᾽Ιησοῦς· καί ἑώρακας αὐτόν καί ὁ λαλῶν μετά σοῦ ἐκεῖνός ἐστιν· ὁ δέ ἔφη· πιστεύω, Κύριε· καί προσεκύνησεν αὐτῷ», (Ἰωάν. 9, 36-38).

Ἑρμηνεύοντες τούς λόγους τούτους τοῦ Εὐαγγελίου, ὁ μέν Ζιγαβηνός λέγει: «εὐθύς ἐπίστευσεν [ὁ τυφλός]· ἥψατο γάρ ὁ λόγος αὐτίκα τῆς αὐτοῦ ψυχῆς, εὑρών αὐτήν ἀγαθήν καί κατέλαμψεν αὐτήν εἰς ἐπίγνωσιν καί πίστιν». Ὁ δέ Μέγας Βασίλειος λέγει: «Οὕτως ἡ μέν προσκύνησις τῇ πίστει ἀκολουθεῖ ἡ δέ πίστις ἀπό δυνάμεως βεβαιοῦται... Γινώσκομεν δέ ἐκ τῆς δυνάμεως τόν Θεόν. Ὥστε πιστεύομεν μέν τῷ γνωσθέντι, προσκυνοῦμεν δέ τῷ πιστευθέντι».

Ὄντως, ἡ ἐνέργεια τῆς δυνάμεως τοῦ Χριστοῦ, τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ εἶναι ἐκείνη, ἡ ὁποία συνέβαλεν ἀποτελεσματικῶς εἰς τήν πίστιν τοῦ θεραπευθέντος τυφλοῦ, ὡς τοῦτο καταφαίνεται ἀπό τήν ἀπόκρισίν του εἰς τούς Φαρισαίους λέγοντος: «εἰ ἁμαρτωλός οὖν ἐκεῖνος [ὁ θεραπεύσας] ἐστίν οὐκ οἶδα. Ἕν οἶδα, ὅτι τυφλός ὢν ἄρτι βλέπω», (Ἰωάν. 9,25).

Ἀξιοσημείωτον ὅτι ὁ θεραπευθείς τυφλός δέν παρέχει ἐξηγήσεις περί τοῦ τρόπου τῆς θεραπείας οὔτε προσφεύγει εἰς θεωρίας, ἵνα ἀποσαφηνίσῃ τά περί τοῦ θαύματος, τοὐτέστιν τῆς ἐμπειρίας τῆς ἀπεριγράπτου αὐτοῦ εὐεργεσίας, τῆς ὁποίας ἔτυχεν ἀπό τόν φωτοδότην Χριστόν: «πᾶσα δόσις ἀγαθή καί πάν δώρημα τέλειον ἄνωθεν ἐστι καταβαῖνον ἀπό τοῦ Πατρός τῶν Φώτων», (Ἰακ. 1,17), κηρύττει ὁ Ἀπόστολος Ἰάκωβος.

Ὁ Χριστός, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ἐχάρισεν εἰς τόν ἐκ γενετῆς τυφλόν οὐχί μόνον τούς ὀφθαλμούς καί τό φῶς αὐτῶν, ἀλλά ταυτοχρόνως παρέσχεν αὐτῷ καί τό θαυμαστόν Αὐτοῦ φῶς», (Α’ Πέτρ. 2,9). Διό καί ὁ θεραπευθείς τυφλός εἶπεν εἰς τόν Ἰησοῦν: «Πιστεύω Κύριε, καί προσεκύνησεν Αὐτῷ» (Ἰωάν. 9,38). Μέ ἄλλα λόγια, ὁ τυφλός ἐκλήθη ὑπό τοῦ Χριστοῦ εἰς τό θαυμαστόν Αὐτοῦ φῶς. «Ἐγώ εἰμι τό φῶς τοῦ κόσμου· ὁ ἀκολουθῶν ἐμοί οὐ μή περιπατήσῃ ἐν τῇ σκοτίᾳ ἀλλ’ ἕξει τό φῶς τῆς ζωῆς», (Ἰωάν. 8,12), λέγει Κύριος.

Αὐτό ἀκριβῶς τό φῶς τῆς ζωῆς ἔλαμψεν ἐν τῷ κόσμῳ κατά τήν λαμπροφόρον Ἀνάστασιν ἐκ τῶν νεκρῶν τοῦ Θεοῦ καί Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὡς ὑμνολογικῶς καταγγέλλει τοῦτο ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός λέγων: «Ὀρθρίσωμεν ὄρθρου βαθέος, καί ἀντί μύρου τόν ὕμνον προσοίσομεν τῷ Δεσπότῃ, καί Χριστόν ὀψόμεθα, δικαιοσύνης ἥλιον, πᾶσι ζωήν ἀνατέλλοντα».

Ὁ Χριστός εἶναι ὁ ἥλιος τῆς δικαιοσύνης, ὁ ὁποῖος ἥλιος εἶναι ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος ἀνατέλλει εἰς πάντας τούς ἀνθρώπους τήν ζωήν αὐτοῦ. Τό μέν ἀνέσπερον φῶς τῆς

Ἀναστάσεως καταυγάζει τό σκότος τῆς νυκτός καί ἡ ἐλπίς καί ἡ χαρά τῆς ἐν Χριστῷ ζωῆς διαδέχεται τήν ἀπελπισίαν τοῦ θανάτου. Ὁ δέ ἐκ τοῦ τάφου ἀνατέλλων Ἥλιος, δηλονότι ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός χαρίζει εἰς ὅλους τήν αἰώνιον καί ἀληθινήν ζωήν.

«Ὕπαγε εἰς τήν κολυμβήθραν τοῦ Σιλωάμ καί νίψαι», ἐνετείλατο καί λέγει ὁ τυφλός· «ἀπελθών δέ καί νιψάμενος ἀνέβλεψα», (Πρβλ. Ἰωάν. 9,11). Τό παράγγελμα τοῦτο τοῦ Χριστοῦ, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ἀπευθύνεται καί εἰς πάντας ἡμᾶς. Καί τοῦτο, διότι ἡ κολυμβήθρα τοῦ Σιλωάμ δέν εἶναι ἄλλη ἀπό τήν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ, εἰς τήν ὁποίαν προσφέρονται δωρεάν τά χαρίσματα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος διά τῶν ἁγίων Μυστηρίων καί δή τοῦ Μυστηρίου τῆς θείας Εὐχαριστίας. Ἡ ἁγία ἡμῶν Ἐκκλησία εἶναι τό θεραπευτήριον καί ἰατρεῖον τῶν ποικίλης φύσεως ψυχικῶν καί σωματικῶν ἡμῶν νοσημάτων.

Παρακαλέσωμεν, λοιπόν, καί ἡμεῖς τόν θεραπευτήν τοῦ ἐκ γενετῆς τυφλοῦ καί μετά τοῦ ὑμνῳδοῦ εἴπωμεν:«Δικαιοσύνης ἥλιε νοητέ, Χριστέ ὁ Θεός, ὁ τόν ἐκ μήτρας τοῦ φωτός ἐστερημένον, διά τῆς σῆς ἀχράντου προσψαύσεως, φωτίσας κατ΄ ἄμφω καί ἡμῶν τά ὄμματα, τῶν ψυχῶν αὐγάσας, υἱούς ἡμέρας δεῖξον, ἵνα πίστει βοῶμέν σοι· Πολλή σου καί ἄφατος, ἡ εἰς ἡμᾶς εὐσπλαγχνία, φιλάνθρωπε, δόξα σοι».

Χριστός Ἀνέστη. Ἔτη πολλά!